

## [Ministeren for skatter og afgifter]

nok dens uigennemsigthed, komplikationerne for den enkelte borger ved at regne sin skat ud. Det er beklageligt, at det er sådan, men hvis realrenteskatten skulle virke efter sit formål, hvis der var visse aktiver, vi skulle fritage, aktier og i starten også ejendomme, hvis vi skulle bygge et skattesystem op, som ikke gav 3½ pct. og kun 3½ pct., men som fremmede den frie konkurrence mellem pensionskasser og pengeinstitutter og forsikrings-selskaber, således at den enkelte borger, hvis pengene blev anbragt fornuftigt, kan få mere ud af det end 3½ pct., men samtidig med risiko i visse situationer, ved visse anbringelser, for at få noget mindre end de 3½ pct., måtte beregningsmetoden være mere indviklet, end man egentlig bryder sig om i skatte-lovgivningen.

Forligsparterne har klart følt, at de to ændringer, der først og fremmest er behov for at foretage i reglerne om opgørelsen af realrentebeskatningen, er dem, der er nævnt i lovforslaget, nemlig at man lægger loft over, og at man udstrækker beregningsgrundlaget for inflationstakten.

Man har diskuteret meget, hvorvidt dette er en lempelse eller en skærpelse. Det er krytstaltklart, at for 1988, for hvilket år vi kender tallene – og det er det eneste år, vi kender tallene for – er det en lempelse på ca. 3 mia. kr. Altså 3 mia. kr., som kommer de langsigtede opsparende til gode ved, at de bliver lagt til grundlaget for deres fremtidige udbetalinger, fordi de ikke skal betales i skat.

For 1989 og 1990 er inflationstakten afgørende. Man skal ikke forsøge at antyde, at der er nogen som helst uenighed mellem Socialdemokraterne og regeringspartierne på dette punkt. Vi kender nøjagtig de faktorer, der er afgørende for, hvorvidt realrentesatsen stiger eller falder. Der, hvor enhver har ret til at have sin mening, er med hensyn til skønnen, gættet, det begrundede skøn over, hvorledes udviklingen vil blive i det kommende år.

Med en fortsat lav inflationstakt vil loftet på 56 pct. blive effektivt, og afgiftssatsen vil således være lavere, end den ellers ville have været, såfremt inflationstakten fordobles. Kommer vi op på 4-5 pct., vil afgiftssatsen blive højere i 1989 og 1990, end den ellers ville have været, men loftet på 56 pct. vil dog indsnævre denne forskel.

Hvordan det vil gå i det kommende år, er der jo ingen der med nogenlunde sikkerhed kan sige i dag – man kan have sin forventning om det. Men vi har set i de 4½ år, regeringen har siddet, at regeringen med sin økonomiske politik har brudt alle forventninger med hensyn til, hvor hurtigt inflationen blev bragt ned, og hvorledes renteutviklingen blev.

Hvis vi skal snakke om – det synes jeg er det interessante – hvorledes det går for opsparerne, er netop den omstændighed, at inflationen er blevet bragt så hurtigt og så dramatisk ned gennem de sidste 4½ år, det, der har bevirket, at opsparerne får langt større værdi for deres opsparing end under en høj inflation.

Man må ikke glemme i den debat, som navnlig foregår uden for huset her, at realrenteafgiften og dennes relativt store størrelse har været en ikke blot medvirkende, men i meget høj grad afgørende faktor for den økonomiske politik, der har bragt inflationen ned. Det er altså netop ved den lave inflation, som bl.a. er foranlediget af realrenteafgiften, at de værdier, som opsparerne har placeret i pensionskasser og lignende, er forøget til gavn for opsparerne.

Hr. Albrechtsen fabulerede lidt over, hvad der skal ske efter valget. Det har andre kommenteret. Fabuleringen gik dog ikke helt så langt som til, at der blev dannet regering alene af VS eller alene af VS og SF. Så længe denne mulighed end ikke er interessant ud fra et teoretisk synspunkt, sker der ikke noget med realrenteforliget. Det er fuldstændigt klart, at når fem partier – ikke, som hr. Bernhard Baunsgaard sagde, kun to partier – har indgået et forlig, så vil det naturligvis blive respekteret selv efter et folketingsvalg.

(Kort bemærkning).

**Albrechtsen (VS):**

Jeg vil godt minde skatteministeren om det spørgsmål, jeg stillede ham. Nu gav hr. Lykketoft for så vidt svaret. Så må jeg gå ud fra, at det også dækker skatteministeren.

Vi kan altså forstå, at disse 3 mia. kr. i 1988 ikke skal finansieres eller inddækkes gennem f.eks. sociale nedskæringer. Det er da altid noget. De skal finansieres på den måde, at det bliver kapitaliseret i kasserne med henblik på fremtidigt forbrug, og de